

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypru**(Sprawa C-125/09)**

(2009/C 141/53)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Zavvos i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Cypru**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie przez Trybunał, że nie zapewniając przyznania prawa drogi w odniesieniu do własności publicznej w rozsądnym terminie, w sposób całkowity i przejrzysty, Republika Cypru uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 11 ust. 1 dyrektywy ramowej i art. 4 ust. 1 dyrektywy o zezwoleniach
- obciążenie Republiki Cypru kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Z informacji przekazanych służbom Komisji wynika, że w wyniku długotrwałych i nieskoordynowanych procedur na Cyprze drugi operator telefonii komórkowej nie miał możliwości skutecznego zainstalowania własnej sieci w celu świadczenia usług komunikacji elektronicznej w ramach konkurencji z ATHK, która zarządza już założoną siecią.
2. Komisja upomina Republikę Cypru, gdyż wynikiem zachowania właściwych cypryjskich władz publicznych (władze gminne i/lub powiatowe) jest to, że drugi operator telefonii komórkowej nie dysponuje wymaganymi pozwoleniami budowlanymi na gruncie prawa krajowego i zatem można uważać, że funkcjonowanie jego sieci w aktualnym stanie, która ma w zamiśle odpowiadać rygorystycznemu warunkowi pokrycia określonego obszaru geograficznego, który został zawarty w uzyskanym przez niego pozwoleniu, narusza prawo cypryjskie.
3. Komisja uważa, że sytuacja ta wywołuje znaczną niekorzyść jeśli chodzi o działalność drugiego podmiotu zarządzającego siecią telefonii komórkowej. Jako że nie dokończył on rozwoju należącej doń sieci ma możliwość oferowania końcowym użytkownikom całkowitego pokrycia geograficznego tylko za pomocą krajowych usług roamingu, które udostępniane mu są po cenach hurtowych przez ATHK. Wynika z tego, że aktualnie, drugi operator jest uzależniony od krajowych usług roamingu udostępnianych po cenach hurtowych przez ATHK w odniesieniu do 20 % ogółu realizowanych przez niego połączeń. Dlatego, ponieważ jego sieć nie oferuje pełnego pokrycia geograficznego, drugi operator ponosi koszty majątkowe o charakterze zewnętrznym, związane z korzystaniem z krajowych usług roamingu udostępnianych po cenach hurtowych przez ATHK i jest od tych usług zależny.

4. Zdaniem Komisji, te opóźnienia w przyznaniu drugiemu operatorowi telefonii komórkowej prawa drogi w odniesieniu do własności publicznej i w celu instalacji kabli i anten stanowi naruszenie art. 11 ust. 1 dyrektywy ramowej, który stanowi, że właściwe władze działają na podstawie przejrzystych i ogólnie dostępnych procedur, bez dyskryminacji i bez zwłoki.
5. Republika Cypru podnosi, że oczekiwano, iż dekret, który miał zostać przyjęty natychmiast po głosowaniu nad projektem ustawy obejmie swoim zakresem także inne istotne elementy kodeksu, takie jak przepis o 6 tygodniach i ogólnie wszystkie przepisy § 4 kodeksu. Jednakże ww. dekret nigdy nie został przyjęty i zatem sytuacja zasadniczo nie uległa zmianie. Tak więc, Komisja uważa że dyrektywa ramowa i dyrektywa o zezwoleniach nie są aktualnie stosowane w sposób prawidłowy na Cyprze jeśli chodzi o przyznanie pozwoleń budowlanych.
6. W efekcie, pełne stosowanie art. 4 ust. 1 dyrektywy o zezwoleniach i art. 11 ust. 1 dyrektywy ramowej nie jest zagwarantowane aż do momentu oficjalnego wprowadzenia oczekiwanych środków wykonawczych kodeksu, gdyż w sytuacji braku udoskonalenia niezbędnych procedur i w szczególności przyjęcia dekretu nowe przepisy dotyczące pozwoleń budowlanych nie mogły wejść w życie.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-126/09)**

(2009/C 141/54)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: N. Yerrell, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Wielkie Księstwo Luksemburga**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób, zmieniającej rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 oraz dyrektywę Rady 91/439/EWG i uchylającą dyrektywę Rady 76/914/EWG⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/59/WE upłynął w dniu 9 września 2006 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła ciągle środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała Komisji o ich przyjęciu.

(¹) Dz.U. L 266, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Coty Prestige Lancaster Group GmbH przeciwko Simex Trading AG

(Sprawa C-127/09)

(2009/C 141/55)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Coty Prestige Lancaster Group GmbH

Strona pozwana: Simex Trading AG

Pytania prejudycjalne

Czy z wprowadzeniem do obrotu w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) i art. 7 dyrektywy 89/104/EWG (²) mamy do czynienia wówczas, gdy tak zwane próbki perfum zostaną przekazane bez przeniesienia własności związanemu umową pośrednikowi, z zastrzeżeniem zakazu ich sprzedaży, tak aby mógł on udostępnić swym potencjalnym klientom zawartość towaru w celu spróbowania, zważywszy że towar ten opatrzony jest wzmianką, iż nie jest przeznaczony do sprzedaży, umowa dopuszcza, by producent/właściciel znaku towarowego mógł w każdej chwili żądać zwrotu towaru, a jego opakowanie istotnie różni się od opakowania towaru zwykle wprowadzanego do obrotu przez producenta/właściciela znaku towarowego z uwagi na swą prostotę?

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

(²) Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos (Grecja) w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon przeciwko DIVANI AKROPOLIS Anonymi Xenodochiaki kai Touristiki Etairia

(Sprawa C- 139/09)

(2009/C 141/56)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Areios Pagos (Grecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon

Strona pozwana: DIVANI AKROPOLIS Anonymi Xenodochiaki kai Touristiki Etairia

Pytania prejudycjalne

Czy zwykle zainstalowanie w pokojach hotelowych, przez prowadzącego hotel, odbiorników telewizyjnych i ich podłączenie do anteny centralnej zainstalowanej w hotelu, bez żadnej czynności pośrednictwa lub interwencji ze strony prowadzącego hotel, stanowi udostępnienie utworu publiczności rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE, w szczególności czy w świetle rzeczonego wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie C-306/05, Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE), ma miejsce w niniejszej sprawie rozproszanie sygnału poprzez odbiorniki telewizyjne klientom zamieszkującym w pokojach hotelowych, ze związaną z tym interwencją techniczną prowadzącego hotel?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 kwietnia 2009 r. — 1. MM. Josemans 2. Burgemeester van Maastricht

(Sprawa C-137/09)

(2009/C 141/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: 1. M.M. Josemans
2. Burgemeester van Maastricht

Pytania prejudycjalne

1) Czy tego rodzaju uregulowanie, jak omawiane w sprawie przed sądem krajowym, dotyczące wstępu nierezydentów do coffeeshopów jest w całości lub w części objęte zakresem stosowania traktatu WE, w szczególności zakresem stosowania swobody przepływu towarów lub usług, lub zakazu